

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

18/2006

24. května 2006

ročník 91

cena: 10 Kč

PŘEČTETE SI PŘÍŠTĚ

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ AKTUALITA -
- VĚČNOST

Pavel Klinecký

PŘEDVOLEBNÍ ZÁPISNÍK

Dan Drápal

NEJEN JEZUITSKÉ JUBILEUM

Jiří Novák

VÝSADA OMEZENÍ SVOBODY

Miloš Hübner

0 moudrosti a mírnosti

Jakubova epistola je na první pohled kontrapunktem k osvobodivému evangeliu pavlovsko-lutherskému. Kontrapunkt však neznamena opak, nýbrž doplnění. Když Luther Jakubovu epistolu nazval slaměnou, tedy mlácení prázdné (bezobsažné?) slámy, byl k ní nespravedlivý. Soustředěn na základy víry, na základní zvěst, věděl, že naše chování, morálka, naše jednání s druhými je až druhá kapitola. Branou nového života není lidská morálka, vůle, chování a jednání, nýbrž evangelium. To je pravda, kterou přinesl apoštol Pavel a znovu pozvedl Martin Luther, tato pravda má určitě přednost. Jenomže poté, co člověk porozumí základům, přichází další díl. Ten je mimo jiné v Jakubově epistole.

Ale to nás právě zajímá, ten další díl! Co máme dělat? Ne abstraktní, těžko definovatelná „víra“, náboženství jako spíše soubor tradic, ani velké duchovnědné systémy, takové chutě máme většinou dávno za sebou, zavalení praktickými otázkami všedního dne. Zajímá nás, co dělat a jak žít, aby náš život byl platný, plný a hezký. Abychom si uměli poradit, abychom se nebáli zítřka a nemuseli s hořkostí vzpomínat na včerejšek; není to tak? „Nedělní klenbu božského panování nad světem“ přijmeme i pochopíme, bude-li mít nějaký dopad do pondělního rána, tváří v tvář problémům všedního dne.

Tak se Jakubova epistola dostává do středu zájmu. Denně se musíme rozhodovat, setkáváme se s druhými lidmi, jednáme s nimi, pracujeme, bavíme se. Kdybychom stáli na samém konci života a očekávali, že už

zítra přijde Pán Ježíš a začne ono „poslední jednání“, asi by nás zajímala právě ta vesmírná klenba božského panování nad světem. Ale my asi půjdeme zítra zase do školy nebo do práce, na úřad vyřídit nějaké záležitosti, do servisu vyzvednout auto, na návštěvu k lékaři. A kde bude vesmírná klenba božského panování nad světem?

Ale ona tam bude, plná lásky a odpustění, pro naše vnímání však přítomná jen v našem spolehnutí. To je refor-

Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost. Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliivost, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přizemní, živočišná, dábelská. Vždyť kde je závist a svárliivost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj.

Jk 3,13-18

mační evangelium apoštola Pavla a Martina Luthera. Pod Boží láskou, o níž budeme vědět, budeme vyřizovat své všední záležitosti. Budeme o tom vědět? Budeme vědět, že jsme Boží děti, tedy vděční obdarovaní, jimž bylo odpuštěno?

A bude to na nás vidět? Uvidí to na nás druzí? To je zase poselství Jakubovy epistoly. Je na ní vidět, že vznikla v trochu jiné situaci než

Pavlova „reformační“ epistola Římanům. První desetiletí křesťanství se čekalo, že Pán už nebude otálet s druhým příchodem. Že vlastně už nestojí za to učit se žít. Lidstvo už stihne jen „miluj Pána Boha svého, miluj bližního, spolehni se a očekávej“. Na víc už nebudou mít čas.

Jenomže se překulilo několik desetiletí. Čím dál víc bylo zřejmé, že člověk si na zemi ještě nějaký čas pobude, Pán života dá lidem ještě nějaký čas, aby ukázali sami sobě i sobě navzájem, co umějí. Najednou se objevila témata, na něž nestačilo odpovědět jen „miluj Pána Boha a miluj bližního“. Přicházejí rozdíly v porozumění i ve zkušenostech, názorové různice, objevuje se potřeba zformulovat konkrétnější odpovědi.

To dobře známe. Mají křesťané vstupovat do politiky, do politických stran? Může křesťan někdy, za nějakých okolností sáhnout k násilí? Jaký vztah má mít křesťan k muslimům a islámu? Je pro křesťana manželství jedinou možnou formou trvalého soužití s partnerem? Je hříchem homosexualita? Může křesťan podpořit zákon o registrovaném partnerství? Je hříchem pomoci lékařsky člověku, který chce z vážných důvodů ukončit svůj život? Těch několik příkladů může každý doplnit vlastními tématy. Odpověď „miluj Pána Boha a miluj bližního“, případně augustinovské „miluj a dělej, co chceš“ je svrchované pravdivá, ale už nestačí.

Tušíme, že Bible nemůže přinášet odpovědi na všechny otázky. Vždy je potřebí tolik přemýšlet, hledat, namáhat, společně, hovořit spolu, ptát se.

Dokončení na str. 2

Mistr Jeroným Pražský

Mistr Jeroným Pražský, druhý z mučedníků kostnických, zemřel upálením na hranici 30. 5. 1416, tedy před 590 lety. Český reformní myslitel, filozof, mistr fakulty svobodných umění na univerzitě v Praze, byl stoupencem názorů Johna Viklefa a blízkým spolupracovníkem i přítelem M. Jana Husa. Prošel řadu sousedních zemí (Polsko, Litva, Uhry, rakouské země), kde nejen šířil myšlenky českého reformního hnutí, ale také získával podněty pro české prostředí. Na svých cestách se seznámil s pravoslaviím a byl zřejmě inspirován jeho vztahem ke kalichu, později tak významně v husitství. Jeroným byl autorem několika latinsky psaných univerzitních kvestií a filozoficky psaných polemik. Významně se podílel na vydání Dekretu kutnohotského. Jako spolupracovník Husův, k němuž se po dramatickém zaváhání jednoznačně přihlásil, byl koncilem odsouzen jako kacíř a v Kostnici upálen, rok po Husovi.

V předbělohorských utrakvistických Čechách se stali oba kostniční mučedníci předmětem

Dokončení na str. 4

Ted' slavme Tvůrce vesmíru

2.
**Syn Boží přišel pomoci
nám slabým v lidské bezmoci.
Náš pohled vzhůru zaměřil
a ukázal nám věčný cíl.**

3.
**Však naše vděčnost skomírá
a člověk Pána zapírá.
Jen aby také Spasitel
nás před svým Otcem nezapřel!**

4.
**Kdo za Pána se nestydí,
snad sklídí posměch od lidí.
Co ale na tom? Hlavní je,
že jdeme cestou naděje.**

Daniel Henych

Na začátku

Deset zastavení nad prvními stránkami Bible

Pokračování z č. 16

IV.

**„A Hospodin vysadil zahradu
v Edenu na východě
a postavil tam člověka,
kterého vytvořil...“
(1M 2,8)**

Však je i jinde v Novém zákoně psáno, že to, co oko nevidělo a ucho neslyšelo a co na rozum lidský nevstoupilo, připravil Bůh těm, kteří ho milují. Jisté je, že i Ježíšova slova: Dnes budeš se mnou v ráji - jsou ujištěním o odpuštění vin a příslibem nové dobré perspektivy, kterou má člověk i ve chvíli svého nejbídnějšího umírání u Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš svou obětí vrací předpoklady, abychom mohli znovu poznávat a zakoušet svůj ráj. A to nejen na „onom světě“, jako umírající zločinec u Ježíše na kříži, ale také zas na každém místě svého pozemského bytí.

V.

**„I povolal Hospodin Bůh Adama
a řekl jemu: Adame, kde jsi?“
(1M 3,9)**

Třetí kapitola první knihy Mojžíšovy je ponurým čtením. Po tom všem, co bylo až doposud v Božím stvoření dobré a krásné, vstupujeme najednou jako do sklepa. I tento příběh lidského pádu je ovšem také příběhem každého z nás. Porozhlédněme se blíže v temném prostoru tohoto vyprávění: „Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh.“

Had se tu stává špatným symbolem. Symbolem svůdce, symbolem jedovatého ohrožení. Kdo je tím svůdce? Satan, zlá bytost mimo nás, nebo naše vlastní srdce? Celé jednání tohoto svůdce je podlé. Objeví se znenadání a jedná chytře. Chytrost jako taková zcela jistě není vlastností zlou. Ovšem právě chytrost je

nebezpečná tam, kde dojde k jejímu zneužití, tam, kde se chytrost spojí se snahou druhého podvést, zpracovat po svém, zbalamutit. Jak krásně dokáže chytrý argument nebo hloupý argument chytře podaný umlčet protivníka. A proto platí v naléhavé míře i dnes, že k chytrosti je zapotřebí čistého srdce a pravdivého smýšlení a skutečných morálních zásad, aby nedocházelo k zneužívání lidských poznatků a aby se chytrost nestala nástrojem ovládnutí, podvádění, vykořisťování, zastrasování...

I chytrost „hada“ je nebezpečná. Zná a hojně užívá úskoků a lsti. Tváří se nevinně a nevědomě. Dokáže se sám ptát, aby vzbudil pochybnosti. A právě v tom je nejchytřejší z živočichů polních nejlstivějším: „Takliž jest, že vám řekl Bůh: Nebudete jísti z každého stromu rajského?“

Jan Nohavica

Pokračování příště

Jak je to s Kaz 10,15 – 20?

Chápu snahu dnešních kazatelů podpořit u evangelíků kladný vztah k majetku. Je to ovšem těžká práce, když evangelíci dají spíše na Ježíše Krista než na kohokoli jiného. Přesto si tu práci dal br. Klinecký opřev se o oddíl Písma, jak je uveden v nadpisu. (ET-KJ ze 26. dubna).

Stěžejním veršem je mu v. 19: "K obveselení se strojí pokrm a radost životu dává víno; peníze vyřeší všechno." Zvláštní důraz pak klade na závěti za středníkem1 peníze vyřeší všechno. Výrok považuje za, řekli bychom, axiomatický, sám o sobě platný, neboť říká: "Není to vytrženo z kontextu, není to ironie, je to myšleno vážně."

Podívejme se, co říká kralický překlad: "Pro obveselení strojívají hody a víno obveseluje život, peníze pak ke všemu dopomáhají." Německý Starý zákon (Eiheitsübersetzung z r. 1991) říká: "Hýří se, člověk se chce smát, víno obveseluje žijící, peníze činí všechno možným." V obou případech je použito čárky, nikoli středníku, takže část věty "peníze pak ke všemu dopomáhají" nebo "peníze činí všechno možným" nutno vidět v souvislosti s tím "hýřením". Konec konců ani ten středník není důvodem mít za to, že závěti stojí mimo kontext. Předvěti i závěti mají souvislost vždy.

Je tu však ještě další, širší kontext. Cituji kralický překlad veršů 16- 18: "Běda tobě, země, když král tvůj dítě jest (Einheitsübersetzung Knabe) a knížata tvá ráno hodují, blahoslavená jsi, země, když král tvůj jest syn šlechtných a knížata tvá, když čas jest, jídají pro posilnění, ne pro opilství. Ano, pro lenost schází krov a pro opuštění rukou kapává do domu."Proč tu nevidět souvislost. Je-li král dítě, jeho podřízení hýří, opíjejí se a protože se o nic nestarají, království chátrá. Mají na to, tak strojí hody. Nemyslím si, že by Kazatel tu pronesl bonmot ve smyslu toho známého "o peníze jde až v první řadě".

Ani na 20. verši bych nestavěl myšlenku, že člověk nemá zlořečit mocným, králi či bohatým vůbec, jako by tím chtělo být řečeno, že závist je špatná a nahoru že to chce pokoru. Neboť to opět má svůj kontext. Ten verš zní: "Králi nezlořeč ani v mysli, boháčovi nezlořeč ani v pokojíku, kde uléháš, neboť nebeské ptactvo roznese ten hlas, okřídlenec vyzradí každé slovo." Verš je ohlasem na tehdy rozšířené ptakopravectví, věštění z letu ptáků. Věřilo se, že pták letící kolem zachytí i myšlenku a věstec ji pak z jeho letu vyčte. Po mém soudu chtěl Kazatel, který znal své pappenheimské, varovat: i stěny mají uši, mocní mají své donašeče. Abys nedopltil na svou kritiku těch, co hýří namísto toho, aby se starali o správu věcí veřejných.

Snad mi nebude špatně rozuměno. Neschvaluji závist chudých vůči bohatým a každé peníze mi peklem nepáchnou. Chci říci jen tolik, že na Kaz 10,15-20 nelze založit myšlenku, jako by Bible neřešila jednoznačně otázku bohatství a peněz. Ostatně, mám-li si vybrat, na čem se spíše v této otázce orientovat, jsou to spíše evangelia než Kazatel. Je možné, že tuto orientaci někdejší Jednoty bratrské mají dnešní evangelíci dosud v krvi.

Jaroslav Kraus

Aktuálně

BERLÍN

Němečtí evangelíci odsoudili relaci MTV, která zesměšňuje papeže.

Ke sporu kolem satirického televizního programu „Popetown“ – Papežovo město, se nyní vyjádřila i Evangelická církev v Německu. Podle zástupkyně církve pro otázky kultury připravovaný seriál, který se na hudebním kanálu MTV začne vysílat 3. května, ukazuje, jak stín aféry okolo karikatur pro-roka Mohameda zasáhl nyní i křesťanskou církev. Pověřenkyňe Petra Bahrová zdůraznila nutnost oddělit kritiku instituce od kritiky náboženských obsahů. „Udivuje mě, že od chvíle, kdy byly zveřejněny karikatury Mohameda, se jediným měřítkem náboženství v médiích stává právě postoj ke karikaturám. Mnohem smysluplnější by byla diskuse o obsahu náboženské víry," dodala Bahrová.

(EPD)

SOFIA

Nový srbský zákon o církvích kritizují obhájci lidských práv.

Nový zákon o církvích a náboženstvích, který v Srbsku přijali poslanci v minulých dnech, se stal předmětem kritiky. Navrhovatelé a obhájci zákona tvrdí, že je v souladu s evropskými normami a ulehčuje připuštění Srbska k Evropské unii. Kritici však upozorňují, že zákon vznikal velmi narychlo a má mnoho nedostatků. Kritické hlasy se ozvaly i z Rady Evropy a z Helsinského výboru. Zákon vyhlazuje svobodu náboženství a autonomnost církví. Oproti deklarované odluce církve od státu však garantuje finanční podporu státu církvím. Helsinský výbor vyjádřil podiv nad rychlým schválením nového zákona a vyzval prezidenta Borise Tadica, aby zákon vetoval.

(ENI)

ŽENEVA

Bývalý pracovník Světové rady církví byl povýšen do rytířského stavu.

Holandská královna Beatrix povýšila do rytířského stavu bývalého pracovníka Světové rady církví Huiberta van Beeka. Do roku 2004 byl zaměstnán v ústředí v Ženevě a věnoval se rozvoji vztahů mezi jednotlivými vyznáními. Ve zdůvodnění ocenění se uvádí, že van Beek věnoval většinu svého života budování mostu mezi křesťanskými církvemi.

(ENI)

KÁTHMÁNDÚ

Křesťané v Nepálu uvítali návrat demokracie.

Křesťané v Nepálu uspořádali vícero děkovných bohoslužeb, při kterých uvítali návrat demokracie do tohoto himálajského království. Zároveň však

Předvolební zápisník – O úkolech státu

V Bibli - konkrétně v epištole Římanům - je jednoduše a jasně řečeno, co má dělat vládní moc. Ocituje si příslušný oddílek (13,1-6):

Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud.

Vládcové nejsou přece hrozbou tomu, kdo jedná dobře, nýbrž tomu, kdo jedná zle. Chceš, aby ses nemusel bát vládnoucí moci? Jednej dobře, a dostane se ti od ní pochvaly. Vždyť je Božím služebníkem k tvému dobru. Jednáš-li však špatně, máš proč se bát, neboť nenese meč nadarmo; je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo. Proto je nutno podřizovat se, a to nejen z bázně před trestem, nýbrž i pro svědomí.

Proto také platíte daň. Vládcové jsou v Boží službě, když se drží svých úkolů.

Podle Písma je tedy úkolem vlády trestat zlo a odměňovat dobro. Aplikují-li tento mandát vládní moci do dnešní doby, mám za to, že dnes se má stát starat především o vnitřní i vnější bezpečnost země a o vládu práva. Daň platíme proto, aby vládní moc mohla tyto úkoly naplňovat. Začteme-li se do knihy Fareeda Zakarii „Budoucnost svobody“, možná mu dáme za pravdu, že vláda práva (k níž patří ochrana soukromého vlastnictví) je ještě důležitější než demokracie.

Zakaria ve své knize dokonce přesvědčivě dokazuje, že tam, kde se podařilo zavést vládu práva a ochranu soukromého vlastnictví (Frankovo Španělsko, některé státy Dálného východu, jako třeba Tchaj-wan, Jižní Korea nebo Singapur), mohl později nastat úspěšný přechod k demokratickému zřízení, jež je dnes relativně stabilní. Naopak tam, kde byl učiněn pokus zavést demokracii dříve než vládu práva a ochranu soukromého vlastnictví, se demokracie dlouhodobě neprosadila (mnohé státy Afriky). Písmo demokratickou vládu nevyžaduje - Pavlovi nepochybně tato možnost ani nebyla známa - nicméně Písmo formuluje předpoklady, za nichž je případně možno demokratickou vládu zavést. Všimněte si, že náš stát biblický mandát staví na hlavu (podobně jako mnohé jiné socialistické státy). Stát se věnuje otázce sociální, řeší problémy zdravotnictví, organizuje státní i veřejné školství, ale poměrně značně selhává v těch oblastech, které by měl zajistit především. Soudnictví je mnohdy nefunkční už proto, že je tak nesmírně zdlouhavé. Soukromé vlastnictví není dobře ochráněno (o tom v jednom z příštích „zápisníků“). Oprávněná nespokojenost s prací policie a soudů podvazuje úspěšné fungování celé společnosti.

Nechci říci, že by se stát měl teď zčista jasna přestat starat o otázky sociální, zdravotní či o školství. Tvrdím ale, že naše pozornost coby voličů by se měla upřít především na ty oblasti, které jsou primární funkcí státu. Čím více se stát stará o otázky sekundární (k nimž kromě zmíněných oblastí patří i ekologie), tím větší prostor vzniká pro korupci, jež nakonec podvazuje i tyto sekundární oblasti. Uvedme příklad: Co nám bude platné, budeme-li mít dobré ekologické zákonodárství, nebude-li vynutitelné a nebude-li vynucováno? Mnohdy pak obyvatelé určité předpisy považují za zbytečnou buze-

stat úspěšný přechod k demokratickému zřízení, jež je dnes relativně stabilní. Naopak tam, kde byl učiněn pokus zavést demokracii dříve než vládu práva a ochranu soukromého vlastnictví, se demokracie dlouhodobě neprosadila (mnohé státy Afriky). Písmo demokratickou vládu nevyžaduje - Pavlovi nepochybně tato možnost ani nebyla známa - nicméně Písmo formuluje předpoklady, za nichž je případně možno demokratickou vládu zavést. Všimněte si, že náš stát biblický mandát staví na hlavu (podobně jako mnohé jiné socialistické státy). Stát se věnuje otázce sociální, řeší problémy zdravotnictví, organizuje státní i veřejné školství, ale poměrně značně selhává v těch oblastech, které by měl zajistit především. Soudnictví je mnohdy nefunkční už proto, že je tak nesmírně zdlouhavé. Soukromé vlastnictví není dobře ochráněno (o tom v jednom z příštích „zápisníků“). Oprávněná nespokojenost s prací policie a soudů podvazuje úspěšné fungování celé společnosti.

Nechci říci, že by se stát měl teď zčista jasna přestat starat o otázky sociální, zdravotní či o školství. Tvrdím ale, že naše pozornost coby voličů by se měla upřít především na ty oblasti, které jsou primární funkcí státu. Čím více se stát stará o otázky sekundární (k nimž kromě zmíněných oblastí patří i ekologie), tím větší prostor vzniká pro korupci, jež nakonec podvazuje i tyto sekundární oblasti. Uvedme příklad: Co nám bude platné, budeme-li mít dobré ekologické zákonodárství, nebude-li vynutitelné a nebude-li vynucováno? Mnohdy pak obyvatelé určité předpisy považují za zbytečnou buze-

raci, protože vědí, že mocné podniky mohou beztrestně páchat mnohem větší škody. Podobně je málo platné, je-li bezplatné zdravotnictví, pokud je současně nefunkční, a lidé nevědí, komu strčit úplatek a jak velký, aby se jim dostalo ošetření na přístroji, jež by mohl vyřešit jejich zdravotní problém.

Stát dle mého názoru nemůže „zprivatizovat“ své základní funkce - armádu, policii, soudnictví. V těchto oblastech se musí postarat o hladké fungování. Na to platíme podle Bible daně. Další sféry moderní stát organizovat také musí, ovšem měl by v nich otevřít maximální prostor soukromým a korporativním iniciativám a dohlížet především na to, aby se hrálo podle pravidel a bez faulů.

Všimněte si, že Písmo předpokládá, že stát nebude rezignovat na hodnotové soudy. Musí odměňovat dobré a trestat zlé, tj. musí vědět (a také veřejně oznámit), co a proč považuje za dobré a co a proč považuje za zlé. V dobách relativismu se tomu bude stát snažit vyhnout, my občané - a zvláště my křesťané - bychom se měli snažit jej k tomu tlačit. Nesnažme se usilovat o „křesťanský“ stát; z dějin je dostatečně jasně doloženo, že tyto pokusy končí katastrofálně. Aniz si pleteme politiku s evangelizací, můžeme jako občané trvat na tom, že stát se bez hodnotových soudů neobejde. V podstatě to všichni dobře vědí - kdyby tomu tak nebylo, nedala by se např. udělovat žádná státní vyznamenání. Jen se stalo módou tvářit se, že stát by měl být hodnotově neutrální.

Dan Drápal

všechno, co člověk může a má udělat proto, aby pravá moudrost zůstala pravou moudrostí, se týká toho, jak s onou moudrostí jde člověk „ven“, mezi lidi. A jediným projevem je tichost, ohleduplnost, slitovnost, dokonce „ochota dát se přesvědčit“.

Teď si představme všelijaké lumpy, podvodníky a lemply, kterých je ve veřejném životě dost a dost, kteří se také dotýkají života církve, kteří se někdy pokoušejí i na životě církve se přiživit, profitovat. Církev má a musí rozhodovat, zaujímat stanoviska, mít spoluúčast na veřejném a občanském životě. Co tady s pravou moudrostí, tichostí, slitovností a ochotou dát se přesvědčit, tváří v tvář těm, kteří čekají na tichého protivníka, aby ho prostě „přejeli“? Docela vážně se ptám, kde zůstala vyznavačská neshloubavost, udatné srdce, kde zápas mučedníků první církve i reformátorů? Kde zůstala schopnost říci pravé slovo v pravý čas? A co ti z nás, kteří jsou od přirozenosti své prostě bojovníci, válečníci, schopní polemici i stratégové?

Mají své místo, stejně jako udatné srdce a neústupnost učedníků i reformátorů. Jenže to vše přichází až jako poslední možnost. Krajní případ, mezní situace. Pak může přijít i bouchnutí do stolu. Přijde chvíle, kdy bude ohroženo víc než jen vlastní pochopení, vlastní názor a vlastní zájmy. Když bude ohroženo samo evangelium. Do té doby budiž naše moudrost tichá, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, ústupná a tolerantní. V tom a právě jen v tom budiž pravá moudrost nekompromisní. A bude-li to jejím nositeli připadat jako slabošství, bude to slabošství Ježíšovo. Kolik odvahy a moudrosti muselo být v tom „slabošství“ na kříži...

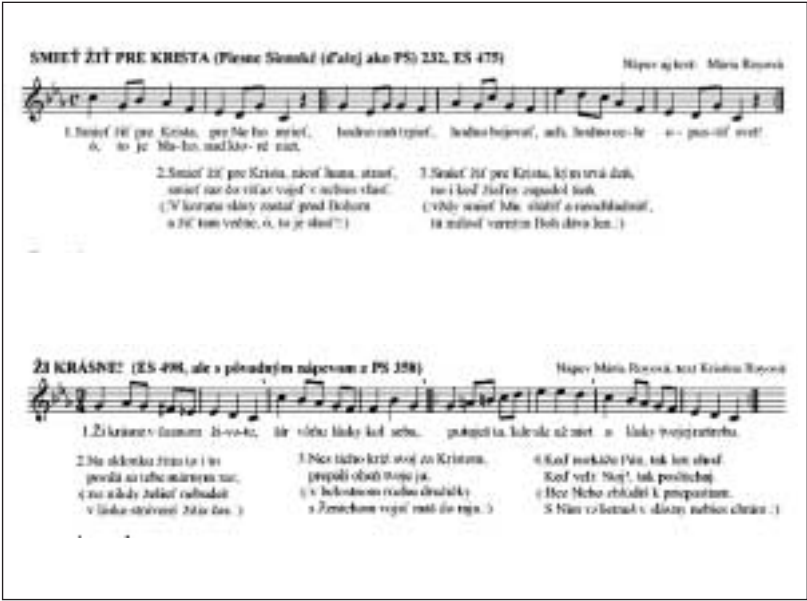
Pavel Klinecký

Sto rokov evanjelickej piesne v slovenskom jazyku

Dokončení z minulého čísla

Zrodenie slovenskej duchovnej piesne

Ako nástroj pre jej zrod si Pán pripravil dve dcéry staroturianskeho farára – Máriu a Kristínu Royové. Už ako mladé dievčatá („slečinky“) sa zapojili do národnej výzvy zbierania slovenských ľudových piesní. To ešte nevedeli, že tak absolvujú na svoju dobu a pomery profesionálnu prípravu pre svoju budúcu spisovateľskú a skladateľskú dráhu. Keď neskôr prežili svoje duchovné povolanie pre vnútromisijnú a sociálnu prácu uprostred biedami poznačeného a málo vzdelaného slovenského ľudu, otvorili tak cestu duchovnému prebudeniu v našom národe. Pri tejto svojej bohatej duchovnej práci využili svoje mladické folkloristické skúsenosti a na tomto ľudovom základe začali tvoriť novú, výsostne slovenskú duchovnú literatúru a pieseň (texty i nápevy). Najprv (približne v r. 1892) pri práci s deťmi začali používať dostupné české prebudenecké piesne, ktoré vzápätí začali i prekladať do slovenčiny. Tieto prvé pokusy sa šírili ručnými opismi, neskôr, v roku 1897, v roku založenia miestnej odbočky Modrého kríža už vyšiel 1. zošitok textov piesní ako „Piesne Spolku Modrého kríža“. V jednom spevníku z rodinnej pozostalosti sa našli tužkou zapísané dátumy vzniku niektorých piesní. Tieto záznamy sústredil brat Juraj Potúček (autor známej Konkordancie) v práci Piesňová tvorba Márie a Kristíny Royovej. (Rozmnoženie tejto práce v roku 1970 na pôde SAV znamenalo stratu jeho zamestnania ako i suspendovanie jeho vtedajšieho nadriadeného Dr. Ladislava Burlasa.) Najstaršie záznamy sú z roku 1896, v roku 1902 začali práce na príprave notovaného vydania, no práve táto etapa trvajúca približne do roku 1905-6 sa zdá, že bola najplodnejšia. Keď vyšlo v roku 1910 druhé (už notované) vydanie pod názvom PIESNE SIONSKE, toto obsahovalo 330 piesní, medzi ktorými boli už i najzná-

mejšie ako Smieť žiť pre Krista, Kráľu nebies, Boh náš je láska, Kto podá sily k púti (teda tie, ktoré boli prevzaté neskôr do Prídavku k Cithare či Zpěvníku). Jeho posledné piate vydanie z r.1930 obsahovalo 400 piesní, z nich je 152 prekladov, 212 pôvodných textov a 173 nápevov od sestier Royových. Tak vznikol vlastne prvý, už naozaj slovenský spevník duchovných piesní, prvotina to slovenského národa. Jednotný katolícky spevník od M. Schneidra-Trnavského, na ktorý sú slovenskí katolíci veľmi hrdí, vznikol oveľa neskôr. Postupne vznikali i spevníky protestantských denominácií, no tieto všetky čerpali z royovských Piesní Sionských. Väčšina z nich bola po redakčnom prepracovaní do súčasnej slovenčiny prenesená do Kresťanského spevníka vydaného Cirkvou bratskou, kde našla azyl po mocenskom rozpustení Modrého kríža v roku 1951 väčšina jeho členov. V priebehu uplynulého storočia pribúdali i noví autori a kryštalizovali sa i nároky a kritériá na novú slovenskú piesňovú tvorbu. Je dobré konštatovať, že i keď vplyvom nedorozumení a konzervatívneho doznievaniu už vývojom prekonaných tradícií načas došlo v ECAV k neporozumeniu a neprijímaniu Bohom daných drahomov, dnes sa tieto nastavané bariéry prekonávajú a že zavedenie nové-

ho, už slovenského ES zavŕšilo proces uvedenia slovenčiny do slovenských cirkví a že zároveň sa otvorila nová etapa ako kvalitatívneho prehodnotenia doterajších piesní, tak i novej pôvodnej tvorby. Na záver tejto viac teoretickej časti je treba si povedať o oblastiach využitia týchto piesní. a) **Zborový spev.** Tým, že ako Piesne Sionské, tak i ostatné spevníky denominácií boli notované v podobe štvorhlasnej zborovej sadzby, ujalo sa a rozšírilo sa i zborové spievanie. Dodnes sa na mnohých miestach spieva v spontánnom štvorhlase pri bežných zhromaždeniach. V súvisе so zborovým spevom je treba spomenúť, že v ECAV vyšli pre potreby spevokolov viaceré zborníky. Zvláštnu kapitolu v rozvoji SDP zohrala i Hudobná domovina založená br. Machajdíkom. b) Samostatnú kapitolu tvoria **spevnícky vydané ako samizdaty** v období komunistickej totality pre mládež. c) A napokon treba spomenúť i **slovenskú detskú duchovnú pieseň**, ktorú k nám priniesla predovšetkým spolupracovníčka sestier Royových sestra Mária Rafajová, na ktorej prácu sme nadviazali pri súčasnej príprave nového detského spevníka. d) **Prieniky SDP do iných národov.** e) **Cigánska duchovná pieseň.**

Peter Komrska

Vladimír Kučera: Hořící keř

Než prudce rozprší se déšť

Píšu ti verše na poslední chvílku, dřív nežli bouře přikoačí a prudce rozprší se déšť. Říkám je nazpaměť jak malou násobilku. Pouštím je po větru v bělavém chomáči, jako když letí pápěří z bodláčí dřívě, než prudce rozprší se déšť.

Vlaštovky ještě pod okny mi krouží. Náhle však tichne zpěvný křik, let míří do bezpečí hnízd. Chtěl jsem ti verše číst, jsou však jen prachem v louži, vítr je roztáčí jak dětský větrník. Stesk zbyl mi po nich, nejistý otazník, kam let můj míří. Do bezpečí hnízd?

V kopcích už hřmí a na poslední chvílku, dřív nežli bouře přikoačí, verš rychle píšu po verši. Nazpaměť jako mši, jak malou násobilku říkám je do větru, než blesk mě omráčí. Mé srdce vyschlé je jak loňské bodláčí. Vím, proč verš rychle píšu po verši.

Píšu ti verše na poslední chvílku, dřív než se nebe pozatmí a švihne přes ně bílý třesk. Z veršů mi zbyl jen stesk, chomáček něhy v hřbílku. Říkám je potichu. Čas je tak závatný! Po nízkém nebi plouží se oblak tmy dřívě, než přes ně švihne bílý třesk.

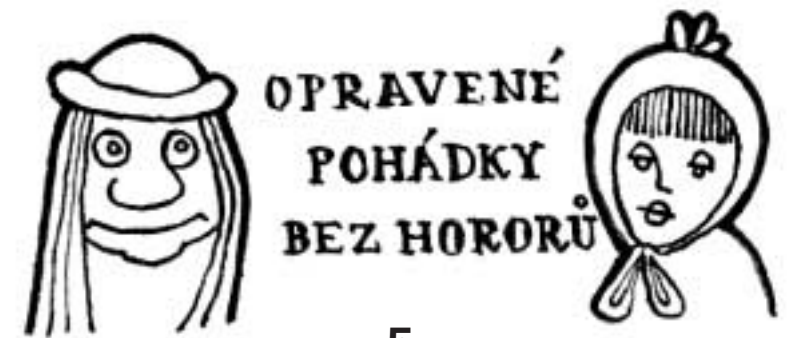
(3. 8. 1978

Divná hodina

Až jednou zjihnu jako v říčce vodní tříšť a moji tvář ti v okně bude kreslit mráz, až zazní táhlý pláč, jímž přes závoje volá svišť, až ukončí se to, co dnes je pro mne neskončený čas, až jednou ztichnu v úžasu, až v očích zjihne svit, až ztichnu hořem pro krásu, v níž toužil jsem se skrýt, pak milosrdně přivři moje víčka a z úst mi vyčti pozdrav poslední: Zpěvem se budu vracet. Vlaštovička bude ti zpívat, než se rozední. Až jednou zkrehnu jako v mrazu říčka a jenom z hloubky budeš tušit dávný proud, vzpomeň si: Tvá ruka přivřela má víčka. A svit mých udivených očí mohl uhasnout.

(15.12.1977)

Autor Vladimír Kučera je rodák z východočeské Poličky. Absolvoval zde gymnázium a po otevření českých vysokých škol v roce 1945 začal studovat na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v Praze.

5

Vodníci nežijí jen ve větších řekách a rybnících, ale také v jezerech. V kterémsi nevelkém jezeru žil vodník Ploutvoručka. I když měl na rukou plovací blány, měl je opravdu šikovné. Večer sedával na vrbě a šil pro sebe a pro lidi z vesnice boty. Měsíční světlo mu úplně stačilo, poněvadž vodníci mají oči jako kočky.

Nebyl to špatný život, jen kdyby se Ploutvoručka necítil tak hrozně sám. Nedaleko jezera měla chaloupku chudá vdova s jedinou dcerou. Vdova byla pověřčivá. Věřila na zlá znamení, na nadpřirozené úkazy a předtuchy a neustále hlídala dceru, aby se jí nic zlého nestalo. Děvoče bylo hezké a i když bylo chudé, ucházel se o ně ne jeden mládenec. Ale matka zatím všecky nápadníky odháněla od prahu. Jednou ráno se dcera rozhodla, že vymáchá v jezeře prádlo. Ale matka spustila: "Prosím tě, dnes ne! V noci se mi zdálo, že jsem tě oblékala do šatů jako z vodní pěny a že jsem ti vybírala perly, A perly přece znamenají slzy! Nikam nepůjdeš!" Ale dcera si nedala říct a k jezeru přece jen odešla. Ze břehu vedla nad hladinu stará dřevěná lávka a když si dřoka klekla na její konec a začala máchat prádlo, lávka se zřítíla do vody. Plavat dřoka nedovedla a začala se topit. Vtom se vedle ní vynořila Ploutvoručkova hlava: "Chceš, abych ti pomohl? Ale musíš mi slíbit, že si mě vezmeš za muže!" Co by člověk ne-udělal, když mu jde o život! Dřoka přikývla a vodník jí podal ruku. Neodtáhl ji však ke břehu, ale potopil se s ní do hlubin.

O vodnících je známo, že mají ve svém přibýtku pod vodou na polici hrníčky s lidskými dušičkami. Že se dušičky neutopí, si lidé vysvětlují tak, že jsou duše nesmrtelné. Ale jak to, že mohla mladá prادلenka zůstat i bez skafandru pod vodou a dokonce tam pracovat? Inu, v pohádkách se vždycky děly prapodivné věci. Dřoce se jako vodníkove ženě nežilo špatně. Ploutvoručka ji obskakoval jako královnu. A což teprve, když se jim narodil chlapeček! Měl sice po otci plovací blány, ale jinak byl půvabný po lidské matce.

Po absolutoriu byl krátce vikářem v Břeclavi, pak více než 40 let farářem Českobratrské církve evangelické v Krouně a po dvě období seniorem Poličského seniorátu. V mládí velice rád sportoval - hrával hlavně dlouhá léta závodně volejbal a hokej. Psal verše už od studentských let až zhruba do roku 1992. Uvedený výbor z básní obsahuje vybrané verše z několika sbírek. Hlavní těžiště jeho práce spočívalo ovšem v pokorné službě milovanému krounskému sboru, ale také v těžké fyzické práci, kterou konal - dlouhá léta i s podlomeným zdravím - po celá desetiletí na opravách a udržová-

Hrával si s pestrobarevnými rybkami a vesele kvákal o závod se žábami. Přesto se však mladé ženě dosti často v jezerní řiši stýskalo. Kdyby se mohla alespoň na den podívat za starou matkou! Vodník, který se jí snažil splnit každé přání, nakonec prohlásil: "Dobrá, jdi a ukaž matce naše děťátko! Ale musíš se vrátit do setmění, jinak ztratíš schopnost žít tady!" Dovedete si představit, jakou radost měla stará matka vodníkovy manželky. Myslela si chudák, že se jí dcera utopila - a najednou tu je dcera živá a zdravá a v náručí má dokonce chlapečka. Stařeně vůbec nevodilo, že vnouček má rybí pusinku a rybí oči. Byla z něho celá pryč. Den na souši uplynul jako voda v potoce a sluníčko se začalo sklánět k obzoru. "Musím se vrátit k Ploutvoručkovi," prohlásila vodníkova žena. Ale matka ji začala přemlouvat: "Přece mě teď neopustíš. Ten vodní svět je jistě smutný, a ty patříš sem!" Dceři se na souši opravdu líbilo, ale vodníkovi dala přece slib! Nemohla se rozhodnout. Když však na západě začaly rudnout červánky, ozvalo se od jezera naléhavé vodníkovovo volání: "Ženo, vrať se!" A tu vodníkova žena objala matku, vzala dítě do náruče, rozloučila se a vrátila se k Ploutvoručkovi.

Od toho dne se k matce podívala s kloučkem ještě mnohokrát. Když pak měla babička narozeniny, přinesl jí vnouček od tatínka nové krásné boty a na krk šňůrku drobných perel. Kdykoli se pak babička podívala na perly, rozlil se jí po tváři úsměv. Kdepak slzy! Člověk, který věří všemu, co se píše v starém snáři, nejednou je vyplašený, nespí, nešťastně se tváří. Nehádejte podle karet, co se v příští době změní! Nestudujte horoskopy! Písmo svaté - to je čtení!

Daniel Henych

Pokračování příště

ní stárnoucích církevních objektů v nelehkých podmínkách Vysočiny, a to zvláště v prvních dvou desítkách let služby bez auta a všech ostatních technických vymožeností naší doby, které výrazným způsobem život usnadňují. V době příchodu do Krouny nastaly potíže s nadříženými orgány státní správy. Ty pak vyvrcholily výsledchy StB během seniorského působení v polovině sedmdesátých let. Tato situace se zakrátko odrazila v dvojím závažném onemocnění. Kniha „Hořící keř“ je k dostání v knihkupectví Kalich, Jungmannova 9, Praha 1 za 115 Kč (snížená cena).

Jarmila Kučerová

Křesťanské osobnosti v politickém životě 20. stol.

Tomuto poměrně širokému tématu byla věnována mezinárodní konference „Významné osobnosti církví a náboženských společností v politickém životě 20. století“, kterou uspořádala katedra politologie a evropských studií Filosofické fakulty (prof. PhDr. PaedDr. Pavel Marek) Univerzity Palackého v Olomouci a Centrum pro studium demokracie a kultury (doc. PhDr. Jiří Hanuš, PhD.) v Brně. Historické budovy olomoucké univerzity a arcibiskupství vytvářely po dva dny, 27. - 28. dubna 2006, důstojné a příjemné prostředí konference. Jejím cílem podle záměru pořadatelů mělo být přiblížení, představení a kritické zhodnocení duchovních osobností a laiků, kteří se angažovali v uvedených institucích v minulém století a jejich aktivity přesahovaly do politického dění. Překvapující pro pořadatele, ale i pro účastníky byl nečekaně velký zájem o konferenci, na níž se přihlásilo té-měř 60 referujících. Tento počet donutil pořadatele, aby jednání prvního dne odpoledne bylo ve dvou sekcích. Zmíněný velký zájem je ovšem pochopitelný a je důkazem toho, že je stále pocítován nedostatek podrobnějších informací o řadě českých křesťanských osobností působících ve 20. století. Pořadatelům patří dík za to, že po více než 50 letech násilného umlčovánÍ, nejednou záměrného zkreslovánÍ a vršení nánosů polopравd a lží

Odpověď Danovi Drápalovi

Dan Drápal píše ve svém článku „Mediální konvertita" v Evangelickém týdeníku z 12.4.2006 o Afghánci Abdulu Rahmánovi, jenž byl v „demokratickém" proamerickém Afghánistánu odsouzen za konverzi od islámu ke křesťanství k trestu smrti. Dan Drápal ve svém článku píše stylem, jako by islám nesl zodpovědnost za svou interpretaci lidmi. Na rozdíl od pana Drápala já jako muslim nebudu napadat křesťanství za to, jak ho interpretují lidé. Důvodem k tomu nebude to, že jsem vyrostl jako křesťan, ale skutečnost, že jako muslim sice vedu s křesťany teologickou debatu o křesťanství a islámu, ale nena-padám křesťanství za to, jak ho interpretují lidé.

Á propos, jen malá lekce historie. Popravování odpadlíků od křesťanství bylo nedílnou součástí výkladu křesťanství několik století. Církevní otcové (například sv. Augustin) to nejen tolerovali, ale i ospravedlňovali důkazy z Bible. Vzpomeňme si například na verš 24 z Lukášova evangelia v kapitole 14. To, že dnes většina křesťanů odmítá zabíjení odpadlíků, neznamená, že do budoucna by se k tomu zase nemuseli vrátit.

A jak je na tom islám? Islám tím, že je nejen náboženstvím, ale i státním systémem, má zákony týkající se náboženství stejně jako řízení státu. Trest smrti za odpadlictví v islámu není. Islám uznává pouze trest smrti za kolaboraci s nepřitelem v době války a za vlastizradu státu. Ne za odmítnutí islámu.

Pokud by měl být člověk popraven za odpadnutí od islámu, jak by mohl odpadnout, uvěřit, odpadnout...? „Zajisté ti, kdož uvěřili, pak zpět upadli v nevíru, pak zase uvěřili a poté opět stali se nevěřícími a silněji zatvrdili se v nevěře své — těm neodpustí Bůh a nepovede je stezkou pravou“ (Korán 4:137).

obou totalitních systémů na řadu známých i téměř neznámých křesťanských osobností, tuto konferenci uspořádali. Konference nepochybně poodkryla pohledy na životní osudy několika desítek těchto osobností a přispěla významně k zaplnění některých existujících bílých míst v naší novodobé historii.

S radostí lze konstatovat, že se podařil i další ze záměrů pořadatelů konference, totiž, že měla dělný ekumenický charakter.

Referující z církví nekatolické tradice přednesli asi pětinu referátů. Okruh ČCE byl zastoupen referáty: o Čeňku Duškovi (O. Matějka), J. L. Hromád-kovi (J. Dobeš), Blahoslavu Hrubém (P. Hlaváč), J. B. Kozákoví (J. Kocian), B. Radechovském a A. Meereisovi (H. Marešová) a J. B. Součkovi (P. Morée). CB: o A. Gayerovi (T. Pavlíček) a F. Urbánkovi (J. Štěpán). CČSH: o trojím odboji (V. Červený), R. Cehovi (M. Kotlíková), a F. Kovářovi (J. Hrdlička). Byl přednesen i výtah z referátu o Přemyslu Pittrovi, který ovšem nebyl členem žádné církve (J. Štěpán).

V obecněji pojatém úvodním referátu: „Význam náboženské osobnosti v českém prostředí" (J. Hanuš) i některých dalších referátech bylo připomenuto, že dosud existuje málo publikovaných poznatků o tom, jak křesťané reagovali na podněty přicházející z okolního společenského a kulturního prostředí, jak se české křesťan-

ské církve dostávaly v dramatickém a rozporném 20. století do krizových situací a v nich se musely rozhodovat, jak byly konfrontovány s totalitními systémy apod.

V některých referátech přinesli jejich autoři nové poznatky o významných skutečnostech, které se v minulém století odehrály za účasti osobností českých křesťanských církví (zejména římskokatolických, např. o kardinálovi Štěpánu Trochtovi a dalších). Zazněly i referáty s pokusem o objektivní pohled na rozporné osobnosti z okruhu křesťanských církví (např. Andrej Hlinka, Ferd. Juriga a Jozef Tiso).

Do závěru informace o konferenci patří i zmínka o výborné organizaci, na níž se kromě pedagogů fakulty a brněnského Centra podílela i řada studentů Univerzity Palackého. Připomeňme, že z konference je připravován sborník (je už v edičním plánu UP). Je očekáván s velkým zájmem a bude v některých případech i velkým překvapením, protože do patnáctiminutových výtahů z referátů se vešlo jen málo významných detailů.

Mnoho bílých míst v naší novodobé historii týkajících se křesťanských církví a jejich osobností navozuje myšlenku a přání na uspořádání podobné konference v blízké budoucnosti.

Jan Štěpán

občanem islámského státu a byl pod ochranou proroka Muhammada.

Jak já osobně každému říkám: Kdo chce, zdůvodní si cokoliv a je jedno jestli je křesťan, muslim nebo žid. A je pravda, že mnoho muslimů si odpadlictví interpretuje podobně jako církevní otcové v křesťanství, ale nemůžeme kvůli tomu odsuzovat islám. Dan Drápal na konci článku napsal: „Nechtěl by tento případ komentovat někdo z muslimské obce? Teď je vhodná příležitost se ozvat.“ Nuže ožívám se já. Bude má odpověď panu Drápalovi otištěna?

Lukáš Lhořan

šéfredaktor Islámských novin

Mistr Jeroným Pražský

Dokončení ze str. 1
zbožné úcty a byli utrakvistickou církví považováni za světce. Proto bývali zobrazováni v kostelech na oltářních obrazech i nástěnných freskách. Dokonce jim byly zasvěcovány kostely. Tak např. na pražské Malé Straně, v Karmelitské ulici vedle pozdějšího kostela P. Marie Vítězné, byl malostranskou obcí, utrakvisticky orientovanou, postaven kostelík M. Jana Husa a M. Jeronýma Pražského. V jeho věži byly umístěny dva zvony, zasvěcené Janu Husovi a Jeronýmovi Pražskému. Kolem kostelíka se rozkládal hřbitov. Po Bílé Hoře daroval císař Ferdinand II. tento kostelík obci Francouzů, usedlých v Praze, kteří ho zasvětili sv. Ludvíku. V roce 1654 však byl zbořen. Připomeňme, že kostelík stejného zasvěcení byl také nedaleko Hradce Králové. Obrazy obou mučedníků, utrakvistických světců, jsou dnes postupně objevovány při průzkumech gotických kostelů (naposledy v Písku).

V době národního obrození se Husův kult stával dominantním ve vztahu ke kultu Jeronýmovu. Přesto při vzpomínkách u příležitosti 500. výročí obou mučedníků nebylo zapomenuto ani na Jeronýma. Po Husovu jubileu roku 1915 připadlo na

Pozvánky

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ EXULANT A OCHRANOVSKÝ SBOR PŘI ČCE (JEDNOTA BRATRSKÁ) V ŽELEZNÉM BRODĚ vás srdečně zvou na Evangelizaci v Ochranovském sboru Komenského 603, Železný Brod.

27. května 2006 v 19 hodin:
Na biblické téma promluví emeritní synodní senior Českobratrské církve evangelické Mgr. Pavel Smetana a Dobroslav Stehlík, kazatel Bratrské jednoty baptistů; představí se Exulant; zpívat bude hudební křesťanská skupina Pranic z Turnova.

28. května 2006 v 9.30 hodin:
Bohoslužebné shromáždění: kázat bude Ewa Jelinkowa ze Zelowa, **Vlastimil Pospíšil připomene osobnost Jeronýma Pražského a MUDr. Josef Čáp a Pavel Čáp vzpomenou na mučednickou smrt Jeronýma Pražského v hudebně-recitačním pásmu.**

Občanské sdružení Exulant vzniklo v roce 1996 pro udržování a rozvíjení spolupráce a kontaktů mezi potomky pobělohorských exulantů, kteří se vrátili do Československa po obou válkách minulého století. Důležitou pro činnost sdružení je úzká spolupráce s Českobratrskou církví evangelickou a Bratrskou jednotou baptistů.

POZVÁNKA
na pietní shromáždění k uctění památky 27 představitelů českého stavovského odboje, popravených 21. června 1621 na Staroměstském náměstí v Praze.
Pod záštitou primátora hlavního města Prahy Pavla Béma a s podporou starosty městské části Praha 1 Vladimíra Vihana se koná ve středu 21. června 2006 v 18 h v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze a u pamětní desky popravených.

PROGRAM:
V KOSTELE:

1. Slovo úvodem - RNDr. Čestmír Nekovařík - zást. starosty MČ Praha 1
2. Hudební vložka - J. S. Bach:.Larghetto pro varhany - prof. Jan Bernátek
3. Proslov - Historický odkaz českého odboje - Marie Neudorflová Ph.D. - AV ČR
4. Komorní ženský sbor CHARMONE - Skladby autorů z 16. a 17. století: Kryštof Harant z Polžic, J. C. Vodňanský, J. A. Komenský a j. Dirigent Jiří Petdlík (žák prof. J. Bělohlávk). Uvádí Dr. Kateřina Mayrová z Českého muzea hudby v Praze
5. Dvořák: Výběr z biblických písní - prof. Magda Bělohlávková - soprán
NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ:
Položení věnců u pamětní desky popravených.

Krátké proslovy - primátor hlavního města Prahy MUDr. Pavel Bém, europoslanec ing. Jan Zahradil, generál Antonín Špaček - předseda ČSOL
Účinkuje: Orchestr Armády ČR, moderátor: Mgr. Jan Židlický, CČSH
VZPOMÍNKOVÉ SHROMÁŽDĚNÍ POŘADAJÍ:
Kostnická jednota, Historická společnost VERITAS, NO CČSH v Praze 1 - Staré Město, Masarykova společnost, Společnost E. Beneše, ČSBS a ČSOL, potomci a příbuzní mučedníků popravených na Staroměstském náměstí a čtitelé jejich odkazu. Spolupracují: Sokol, Skauti, Slovanský výbor ČR a další.
Vstupné dobrovolné

UPOZORNĚNÍ

Toto pietní shromáždění se koná každý

Televize

28. května
ČT 2

Cesty víry - 12.55

Režisérka Alena Hynková nás ve svém dokumentárním filmu zavede za energickým knězem z Polska, který dal společenskému životu v Lanškrouně a okolí nový rozměr a našel cestu, jak oslovit široké spektrum lidí.

Křesťanský magazín - 13.15
Připravili M. Otřísal a J. Břichcín
Sedmý pražský Křesťanský magazín tohoto roku přichází na obrazovku v sedmou neděli velikonoční, a proto v něm nemůže chybět úvaha nad tzv. nanebevstoupením. Jak daleko či blízko je biblický příběh od dáňkenovské astronautiky, spolu proberou pánové Vacek a Vávra. Za ikonografií světců ve středověkém umění nás do Národní galerie zavede historička umění doc. Milena Bartlová.

rok v den výročí popravy 21. června v 18 h v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze a u pamětní desky obětí.

Spolupráce vítána (informace na tel. číslo 274 774 736).

Prodej zajímavých publikací před zahájením programu v kostele: Erby popravených 21. 6. 1621 v barevném provedení, T. G. Masaryk: Česká otázka a další.

Bohoslužby

21. 5. 2006

ČESKOBATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ
Braník, Modřanská 118: 9.30 (1. n. rodinná, 3. n. VP)
L. Rejchrt - **Dejvice**, Z. Wintra 15: 9.30
Hudec - **Horní Počernice**, Třebešovská 2101: 9 - Jarov, U kněžské louky 9: 9.30
Plzáková - **Kliment**, Klimentská 1: 9.30
Halamová - **Kobylisy**, U školské zahrady 1: 9.30
Erdinger (Drobík 3. případně 5. ne a každou 1. neděli v měsíci ekumenické česko-korejské bohoslužby + VP; 2. - 5. ne 11.30 korejské bohosl, kaz. Lee) - **Libeň**, U pošty 6: 9.30
Nekvasil - **Martin ve zdi**: 19.30 - **Modřany**, Písková 6: 9.30
Šorm - **Nusle**, Žateckých 11: 9.30
Škeříková - **Radotín**, Na betonce: 9.30 - **Salvátor**, Salvátorská 1: 9.30 - **Smíchov**, Na Doubkové 8: 9.30
Voříšek VP - **Spořilov**, Donovalská 1862: 9.30
Bísek - **Strašnice**, Kralická 4: 9
Klinecký - **Střešovice**, n. Před bateriemi 22: 9.30
Pavel Pokorný - **Uhřetěves**, Husovo n. 378: 9 - **Vinohrady**, Korunní 60: 9.30
Jaromír Strádal st. - **Vršovice**, Tulská 1: 9.30
Ort - **Žižkov I**, Prokopova 4: 9.30
Lange - **Žižkov II**, Čajkovského 10: 9.30
Strádal
EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V. v ČR

Nové Město, V Jirchářích: 9.30
Tillinger - 11.00 v anglickém jazyku: Krikava; večerní bohoslužby: středa 18.00
SLEZSKÁ EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V.
U sv. Michala, V Jirchářích 15.00
BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ
Vinohrady, Vinohradská 68: 10
Šolc ml. 18 bohoslužby v ruštině - **Pankrác**, Na Topolce 14: 10
Mečkovský
OCHRANOVSKÝ SBOR (dříve JB)
Nové Město, Hálkova 5: 9
Kejř
CÍRKEV BRATRSKÁ
Nové Město, Soukenická 15: 10
P. Grulich - **Žižkov**, Koněvova 24: 9.45
Kaleta - **Vinohrady**, Římská 43: 9.30
Mošner - **Smíchov**, Vrázova 4: 9.30
B. Matulík - **Mezinárodní sbor**, Peroutkova 57: 10.30
John Waldrop - **Horní Počernice**, Ve Žlábku 168: 9 a 19
Kloubek - **Dejvice**, Hotel Krystal, J. Martího 2: 10
Heczko - **Praha 4** - **Jižní Město**, Dubnová 806: 17
Filip - **Praha 4** - **Šeberov**, V Ladech 10.00
D. Javornický - **Praha 9** - **Černý Most**, Stoliňská 2417/41b, - 17.30
hod. T. Grulich - **Zbraslav**, Praha 5, Zákł. škola Nad Parkem: 9.30
Hart - **Praha 13** - **Stodůlky**, Gymnázium J. Heyrovského, Mezi Školami 29: 10.00
M. Šrámek
EVANGELICKÁ CÍRKEV METODISTICKÁ
Nové Město, Ječná 19: 9.30
Procházková, VP- **Vršovice**, 28. pluku 15: 9.30 a 18
VP Botoš - **Strašnice**, Vilová 26: 10
Kuchyňka - **Horní Počernice**, Křovínovo n. 12: 9.30
P. Hradský
CÍRKEV ADVENTISTŮ S.D. (*sobotá*)
Vinohrady, Londýnská 30: 9 a 14
Cepl - **Dejvice**, Zikmunda Wintra 15: 9.30
Čík - **Smíchov**, Peroutkova 57: 9 a 14
Žalud - **Spořilov**, Žilinská 4: 9 a 14
Cepl - **Strašnice**, Vilová 26: 9 a 14
Hrdinka - **Krč**, kaple v Thomayerově nemocnici: 9 a 17
Beneš

APOSTOLSKÁ CÍRKEV
Praha 10 - **Vršovice**, budova ECM, 28. pluku 15: 14.30
STAROKATOLICKÁ CÍRKEV
Rotunda sv. Kříže, ul. Karolíny Světlé: út 18 (s kytarou pro mládež), ne 17 (Hejbal, Růžicka, Husák) - **Kaple sv. Máří z Magdaly**, u Čechova mostu: ne 10 (Holeton, Růžicka) - **Kaple sv. Rodiny** (pod Nuselskými schody): čt 18 (Tvrdek)
PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV
Katedrální chrám sv. Cyrila a Metoděje v Praze 2, Resslova 9: so 17, ne 9 - Šuvarský - **Chrám Zesnutí Přesvaté Bohorodice**, Praha 3, Olšanské hřbitovy: ne 10
igumen Silvestr - **Modlitebna sv. Nikolaje**, Praha 6, Rooseveltova 29: ne 10 - Koudela - **Chrám Zvěstování Přesvaté Bohorodice**, Praha 2, Na Slupi: ne 10 - Dandar, Stojka
SHROMÁŽDĚNÍ ARMÁDY SPÁSY
Praha 5 - **Smíchov**, Lidická 18: 10.15 - **Praha 3**, **Biskupcova 36**: 10.00
BOHOSLUŽBY V ANGLIČTINĚ - **Praha 5** - **Smíchov**, Peroutkova 57: 10.30 (mezinár. sbor) - **Kliment**, Klimentská 1: 11
VP (anglikánské) - **Vinohrady**, Vinohradská 68: 11 (bapt.) - **V Jirchářích**: 11
VP (luteránské) - BOHOSLUŽBY V NĚMČINĚ
Praha 1, **Martin ve zdi**: 10.30

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - **KOSTNICKÉ JISKRY**
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
Řídí redakční rada.
Redaktor: Mgr. Zdeněk Škrabal
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé číslo 10 Kč.
Č.ú.: 1932069379/0800
Tiskne Grafotechna
Distribuce Mediaservis s.r.o., Abocentrum, Moravský nám. 12D, 659 51 Brno, objednávký tel.: 541 233 232, reklamace 800 800 890
A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365